

Manege
Appelbloesem

Pony's zijn geweldig!

Een zomer vol ponyplezier

Pony's zijn geweldig!

Pippa Young

Illustraties: Eleni Livanios

kluitman

Met speciale dank aan Catherine Hapka

NUR 282/GGP091601

© MMXVI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIV Tekst: Working Partners Limited Series

created by Working Partners Limited

Illustraties: Eleni Livanios

Oorspronkelijke titel: *Apple Blossom Stables. Lena and Samson*

Nederlandse vertaling: Paulien Smeulders

Alle rechten voorbehouden, inclusief
het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

Inhoud

Een nieuw huis.....	11
Op verkenning.....	25
Manege Appelbloesem.....	38
Aan de slag	52
De eerste les	67
Problemen.....	85
Wijze ponyraad.....	100
De buitenrit	109

Een nieuw huis

‘Mowgli, kom eruit!’ riep Lena Kramer lachend.

De grote rode kater
gluurde naar
haar over de
rand van een
half uitgepakte
doos. Zijn
wit met rood
gestreepte staart
ging heen en
weer. Toen

sprong hij eruit, boven op een bolletje van restjes tape.

‘Gekke kat!’ Lena griste de tape weg.
‘Binnenkort mag je buiten achter de vliegen aan. Veel leuker dan een stuk plakband aanvallen!’

Ze liep naar het raam van haar slaapkamer. Het uitzicht vanuit hun nieuwe huis was prachtig. Achter in de tuin stond een witgeschilderd houten schuurtje. Lena had bedacht dat ze daar een studio voor haar moeder van konden maken. Die hield heel erg van schilderen, maar in hun huis in de stad hadden ze daar niet genoeg ruimte voor gehad.

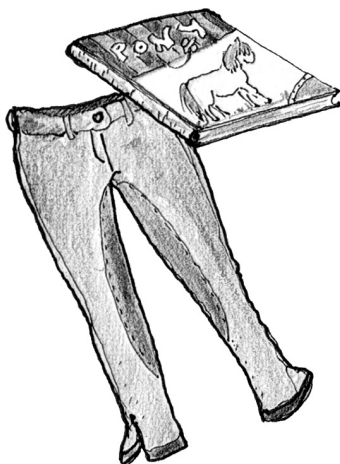
Achter de schutting van de tuin kon je het dorpje Wilgenbeek zien liggen. Aan de andere kant van het dorp strekte een grote groene vlakte zich uit. Zo ver als Lena kon kijken zag ze niks anders dan weilanden en bossen.

‘Ik kan me gewoon niet voorstellen dat we

nu hier wonen,' zei Lena tegen Mowgli. 'Zo anders dan de stad.' Ze stak haar handen in de kartonnen doos waar de kat zojuist uit gesprongen was.

'Hé!' riep ze uit. 'Je hebt m'n mooie rijbroek vies gemaakt!'

Ze veegde de rode kattenharen van de paardrijbroek en hield hem bewonderend omhoog. Daarna drukte ze hem tegen haar borst, als een knuffel. De broek was een verhuiscadeautje van haar vader. Haar ouders

woonden al een tijdje niet meer bij elkaar, maar toch was Lena eraan gewend geweest dat ze zo vaak als ze wilde naar hem toe kon. Wilgenbeek voelde ineens mijlenver weg van haar vaders appartement in de stad, ook al was het met de auto maar een uurtje rijden.

‘Het komt wel goed,’ had haar vader een paar dagen voor de verhuizing gezegd. ‘Je kan elke vakantie komen logeren. Als je dat dan tenminste nog wilt.’

‘Hoe bedoel je?’ had Lena gevraagd.
‘Natuurlijk wil ik zo vaak langskomen als ik maar kan!’

Haar vader moest lachen en trok aan haar lange zwarte vlecht. ‘In een plaats als Wilgenbeek zijn er vast heel veel paarden. Ik weet niet of ik daar wel tegenop kan.’

Lena was gek op paarden en pony's, al zolang ze zich kon herinneren. Ze las paardenboeken en paardentijdschriften, had pony's als

speelgoed en praatte erover tegen iedereen die het wilde horen. Maar in de stad was geen manege geweest en Lena had nog nooit op een echt paard gezeten.

‘Paarden in Wilgenbeek? Denk je dat?’ Daar had ze zelf nog niet eens aan gedacht.

‘Zeker weten,’ zei haar vader. ‘Het duurt vast niet lang meer voor jij leert paardrijden. Daarom mag je van mij je eigen rijbroek uitkiezen. De mooiste die je kan vinden.’

In de winkel kon Lena maar niet kiezen. De rood-bruin geruite broek was heel slijk, en de knalroze en felpaarse waren heel vrolijk. Uiteindelijk had ze toch voor een donkergroene broek gekozen, net zoals de

professionele ruiters droegen op de foto's in haar tijdschriften.

Nu, in haar nieuwe kamer in haar nieuwe huis, streek ze over de zachte stof. Ik ben benieuwd of het waar is, dacht ze. Of het echt zo is dat ik binnenkort leer rijden.

Ze deed haar korte broek uit en trok de paardrijbroek aan. Hij paste perfect. De lappen stof aan de binnenkant van haar knieën voelden vreemd en een beetje stijf aan, maar toch zat hij lekker.

KABOEM!

'Wat was dat?' Lena hield haar adem in en Mowgli schoot onder het bed. Het geluid kwam van beneden.

Met twee treden tegelijk sprong Lena de trap af. Halverwege bleef ze staan. Onder aan de trap stond een bureau met daarnaast een omgevallen stoel. De billen van haar moeder staken onder het bureau uit.

‘Wat doe je?’ vroeg Lena.

Haar moeder kroop achteruit onder het bureau vandaan. Haar donkerbruine haar zat in de war en op haar gezicht zaten vegen. ‘Internet doet het!’ riep ze trots. Ze knipperde met haar ogen toen ze Lena op de trap zag staan. ‘O, wauw. Is dat de paardrijbroek die je van je vader hebt gekregen?’

‘Mooi, hè?’ Lena draaide een rondje als een fotomodel. ‘Denk jij ook dat er hier pony’s zijn?’

‘Vast wel.’ Haar moeder streek met haar hand langs haar kin, en liet nog een donkere veeg achter. ‘En ik beloof je dat je op les mag zodra het kan, maar...’

‘Ik weet het,’ onderbrak Lena haar. ‘Maakt niet uit, het heeft geen haast.’

Ze vond het leuk om te dagdromen over galopperen door de bossen, maar Lena wist heus wel dat rijlessen duur waren. Haar

moeder werkte hard als freelance-redacteur, maar ze verdiende niet veel en de verhuizing had al een hoop geld gekost.

Angela Kramer klom over de stoel heen naar Lena toe en trok haar in haar armen. 'Dank je wel dat je zo'n geweldige dochter bent.'

'Graag gedaan,' zei Lena lachend.

'Nee, ik meen het.' Haar moeder streelde Lena's haar. 'Je pakt het allemaal zo goed op. Niet elke negenjarige zou zomaar naar een nieuwe plek verhuizen zonder gepiep of gezeur.'

'Maakt mij niet uit.' Lena haalde haar schouders op. 'Het is toch een nieuw avontuur?'

Haar moeder grinnikte. 'Is dat een ander woord voor een gigantische, best wel heel spannende verandering in ons leven?'

'Zo spannend is het nou ook weer niet,' zei Lena. 'We hebben elkaar toch?'

‘Dat altijd.’ Haar moeder gaf een kus op Lena’s voorhoofd. Toen draaide ze zich om en keek naar de stapel dozen bij de voordeur. ‘Goed. De computer doet het. Wat zal ik nu gaan doen?’

‘Heb je je schilderspullen al uitgepakt?’

‘Nog niet.’ Haar moeder fronste. ‘Eerst moet de schuur worden opgeruimd.’

‘Je bedoelt je nieuwe atelier,’ verbeterde Lena haar. ‘Zullen we het nu meteen doen?’

Al snel waren Lena en haar moeder hard aan het werk in het kleine schuurtje. Ze schrobden de muren met sop, veegden het stof en vuil van de vloer en haalden met een bezem de dikke spinnenwebben naar beneden. Het werd meteen een stuk lichter in het schuurtje.

‘liiiieee!’ gilde Lena plotseling. Met een enorme sprong stond ze bijna buiten toen er iets over haar bezem rende. ‘Een megagrote spin!’

Haar moeder grinnikte. ‘Ik dacht dat jij zo’n dierenvriend was!’

Ze stonden samen te lachen toen er op het raam werd geklopt. Een wat oudere vrouw gluurde naar binnen. Ze had kort grijs haar en

droeg een vrolijke gestreepte trui. Twee lichtblauwe ogen keken over een brilletje, dat op het puntje van haar neus stond.

‘Hallo!’ riep de mevrouw vrolijk. ‘Iemand thuis?’

‘Dag.’ Lena’s moeder stapte door de deur naar buiten. ‘Ik ben Angela Kramer en dit is mijn dochter Lena. We zijn hier net komen wonen.’

‘Ja, ja, dat weet ik. Ik heb al van alles over jullie gehoord.’ De vrouw lachte naar hen. ‘Ik ben Rosa Weel, jullie nieuwe buurvrouw.’

‘O, wat leuk om u te ontmoeten, mevrouw Weel.’ Lena’s moeder schudde haar de hand. ‘Sorry dat we eruitzien als een stelletje zwijnen.’

De buurvrouw lachte vrolijk. ‘Dat hoort erbij als je verhuist, toch? Kijk, ik heb een

chocoladecake voor jullie gebakken. Misschien zijn jullie wel aan een theepauze toe?' Ze knipoogde naar Lena.

Lena en haar moeder legden snel hun bezems weg en liepen naar het huis.

Lena's moeder zette een grote pot thee, terwijl mevrouw Weel de cake in grote punten sneed. Ze gaf een stuk aan Lena.

Het smaakte heerlijk! 'Mama gaat de schuur als atelier gebruiken,' zei Lena toen ze haar cake ophad. 'Ze kan heel goed schilderen.'

'Bent u schilder?' vroeg de buurvrouw verbaasd.

'O, het is maar een hobby, hoor,' reageerde Lena's moeder.

‘Ik heb een vraagje, mevrouw Weel,’ floepte Lena eruit.

De buurvrouw keek haar aan over haar brilletje. ‘Zeg het eens, lieverd.’

‘Zijn er hier veel pony's?’

Haar moeder lachte. ‘Lena is gek op paarden,’ zei ze. ‘Maar zoals u snapt waren er daar niet zo veel van in de stad.’

‘Dan zijn jullie naar de juiste plek verhuisd,’ zei mevrouw Weel. ‘We hebben heel veel pony's hier in Wilgenbeek.’ Voor ze nog iets kon zeggen, begon in haar tas haar telefoon te rinkelen. Ze keek op het scherm. ‘O, het is mijn zoon! Ik moet even opnemen, hoor.’ Ze stond op en liep naar buiten.

‘Ze lijkt me een fijne buurvrouw,’ zei Lena's moeder. ‘Volgens mij zijn we naar een leuke plek verhuisd, denk je ook niet?’

Lena kon niet stil blijven zitten van enthousiasme. Ze dacht aan de woorden

die mevrouw Weel zojuist had gezegd: “We hebben heel veel pony’s hier in Wilgenbeek.”
‘Zeker weten!’ riep ze uit.

